

แหวนหมั้น

บทที่ 22

ในบางครั้งที่นิยมมารับ คุณอรอนงค์ยังแต่งตัวไม่เสร็จก็ขอให้ ลูกสาวรับแขกแทนไปพลาบ บางครั้งเอมอมรอยู่คนเดียว แม้จะอึดอัดใจ แต่ก็จำเป็นต้องทำตาม

สายตาทำทางของผู้ชายวัยพ่อคนนี้ทำให้เธออึดอัด แม้รู้ดีแก่ใจว่า เขาเป็นคนเช่นนั้นเอง ในกิริยาท่าทีของผู้ใหญ่ใจดีชักชวนพูดคุย เขามักจะยิ้มแปลกมองจับจ้อง ประกายตาวาววามจนเธอหายใจไม่สะดวก

พอเสร็จคุณอรอนงค์ก็ลงมา “คุณลุงคุณหลานกำลังคุยอะไรกัน อยู่ไม่ทราบคะ” คุณอรอนงค์ยิ้มอ่อนหวานและเขาก็ยิ้มตอบ

เอมอมรรู้สึกแปลกๆ คนทั้งสองช่างอ่อนหวานต่อกันเหลือเกิน เธอกลัวว่าเขาจะเสแสร้งแกล้งทำให้มารดาของเธอเข้าใจไขว้เขว

“กำลังเกลี้ยกล่อมให้เอมไปเดินแพชั่น งานคุณหญิงราตรีอยู่ครับ”

“อ้อ...” คุณอรอนงค์ลากเสียง “ไม่สำเร็จใช้ไหมล่ะคะ”

“เอมไม่ยอมทำเดี๋ยว” เขาพูดเจือหัวเราะ

“เขาไม่ชอบงานสังคม ชอบแต่จะเก็บตัวเงิบๆ แม้แต่เพื่อนที่ มหาวิทยาลัยก็ยังสนิทสนมกันอยู่ไม่กี่คน”

“น่าจะฝึกไว้นะครับ จะได้เก่งคล่องอย่างคุณแม่”

“ทำจะฝึกยาก” คุณอรอนงค์หัวเราะ

“ก็ใจไม่รักนี่คะ” เอมอมรพูดอ่อยๆ

“น่าเสียดาย... เอมไม่น่าขี้อายขนาดนี้” เขาส่ายหน้า

หญิงสาวคิดในใจว่าเธอไม่ได้ขี้อาย

“อีกหน่อยพอแต่งงานแต่งการก็คงหายขี้อายเองคะ”

“กว่าจะถึงตอนนั้น โอกาสดีๆ ก็ผ่านไปหมด. แต่ก็นั้นแหละ.....”

เขามองเธออย่างหยอกเย้าประกายตาวาววาบ “เอมคงจะเป็นภรรยาที่ดี” เป็นภรรยาที่ดีของลิตธา... เธอเองก็หวังเช่นนั้น

เอมอมร ออกมาส่งแล้วเดินลงมาที่สนามเมื่อรถคันใหญ่ของนิยมนำกำลังเคลื่อนช้าๆ จะออกจากประตูรั้วที่เปิดกว้าง รถยนต์คันใหม่หรูสีฟ้าแล่นสวนเข้ามา ลิตยังทันได้ทำความเคารพผู้ใหญ่ทั้งสองในช่วงนั้น

หญิงสาวรู้สึกหัวใจระตุควาบ ทำอะไรไม่ถูก ชายหนุ่มนำรถเข้าไปจอดแทนที่ เมื่อเห็นว่าไม่ควรจะหลบเธอก็กลับแอบยีนดีตัดสินใจที่จะพบเขา

ร่างสูงลงจากรถ เดินตรงมาหา “สวัสดีครับ” น้ำเสียงทัก

ราบเรียบ เครื่องขริมจนเธอแปลกใจ สีหน้าชายหนุ่มเคร่งขริม

“สวัสดีค่ะ...”

“ผมมาหาอริยา” น้ำเสียงเขาห่างเหิน

สีหน้าของหญิงสาวเจื่อนจางลง “น้องอะอยู่ข้างในคะ”

“ขอบคุณครับ” เขาตอบรับเป็นงานเป็นการ

ร่างสูงผละจากไป เอมอมรมองตามด้วยความมีนง หลายวันที่เธอต้องทุกข์ทรมานเพราะนอกจากการตัดสินใจที่จะตัดจากกันแล้ว ในระยะหลังๆ นี้เธอยังได้ยีนพีญะพีมาพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างชายหนุ่มกับสมรัก ความห่างเหินเฉยชาที่เขาแสดงออกมาในครั้งนี้ทำให้เธอรู้สึกเจ็บปวด

เธอเฝ้าอยู่ที่สนาม ดูต้นไม้ดอกไม้ที่ปลูกประดับไว้อย่างไม่รู้จักทำอะไรดีไปกว่านั้น นานจนอริยาต้องออกมาตาม “พีเอม พีเอมคะ...” เธอหันไปเห็นน้องสาวโบกมือเรียก ร่างสูงหนายืนอยู่ข้างๆ ท้าวเอมมอง “พีเอมมานี้เถอะ”

เธอเดินเข้าไปหา รู้สึกว่าใจเต้นไม่เป็นจังหวะไม่กล้ามองตบดวงตาคมขริมที่จับมองอยู่

“ทำอะไรอยู่คะพี่เอม พี่ลิตอุตส่าห์มา ขึ้นมาคุยกันดีกว่า”
คนอุตส่าห์มา มองเธออย่างติดพันต่อว่าแต่ก็รักษาท่าที่ไม่คลาย
“พี่จะดูหนังสือสอบ” เธอทำเสียงเรียบขณะที่ระมัดระวังสีหน้า
ท่าที่ให้เป็นปรกติที่สุด “คุยด้วยไม่ได้หรอคะ”

“แหม... พี่เอมก็ หยุดสักประเดี๋ยวไม่ได้หรือ”

“อย่าดีกว่า ถ้าอยากได้เพื่อนคุย อะโทรไปชวนเพ็ญมาก็แล้วกัน”
ร่างบางที่สมส่วนเดินผ่านเข้าไปข้างใน ตำรับตำรายังวางอยู่ที่
ห้องนั่งเล่น ทว่าเธอกลับเดินเลยขึ้นไปชั้นบนด้วยใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ชิลิตที่ทิจิฉนวนทำกับเธอต้องมองตามอย่างใจเสีย อริยาบ่นว่า
“พี่เอมเป็นอะไรไปนะ พี่ลิตอุตส่าห์มากลับทำไม่รู้อะไรเสียอย่าง
นั้นแหละ”

“ก็เขาไม่ยากให้พี่มานี่” เขาพูดขริม ๆ

“แต่ก่อนก็เห็นคุยกันดีออก”

เด็กสาวนึกถึงเมื่อครั้งที่ชิลิตมาคลุกคลีอยู่ด้วย ตอนนั้น แม้ว่า
เอมอมรจะสำรวมระมัดระวังท่าที แต่ก็ดูแจ่มใสมีความสุข ทั้งสองดู
สนิทสนมกันค่อนข้างมากจนเด็กสาวเคยรู้สึกแปลกใจมาแล้ว

“เอ... หรือว่าพี่ลิตทำอะไรให้พี่เอมโกรธ”

“พี่ไม่ได้ทำอะไรเลย”

“แน่ใจหรือคะ”

“ถ้าไม่เชื่อ อะก็ถามเอมดูซิ”

อริยาพาชายหนุ่มเดินกลับเข้าข้างใน ร่างสูงลงนั่งเหงาๆ
เด็กสาวเอาใจโดยถามว่า

“อะโทร ไปตามพี่เพ็ญมาคุยด้วยดีไหมคะ พี่ลิต”

“ไม่ต้องหรอกครับ” ชายหนุ่มรู้ว่าเพ็ญระพีโกรธเขาเรื่องสมรัก
แล้วกำลังจะกลับไปคืนดีกับคมกริช เขาไม่ต้องการทำให้เธอไขว้เขวอีก
“เพ็ญคงกำลังดูหนังสือจะสอบเหมือนกัน”

แต่ว่าเพ็ญระพีก็มาเองโดยไม่ต้องมีใครโทรศัพท์ตามตัว หญิงสาว
แหวะเวียนมาหาเป็นประจำอยู่แล้วในขณะนี้ ซึ่งเธอเพิ่งจะแยกตัวห่างจาก
สมรัก เธอว่างและไม่ชอบอยู่คนเดียวที่บ้าน

เพ็ญระพีเห็นรถของเขาจอด ใจเต้นแรงเพราะคิดว่าได้ตัดการ
ติดต่อไปแล้ว แต่เมื่อพบชายหนุ่มในห้องข้างใน เธอก็ทักทายด้วยสีหน้า
ไว้ตัวห่างเหินสงวนที่ท่า

“สวัสดีค่ะ คุณชิลิต ไม่นึกเลยว่าวันนี้จะพบกันที่นี่”

“น้องอะชวนผมมาอะ” เขายิ้มฝืดฝืน

เธอยิ้มมีนัยสงสัย “มาเพราะอะชวนหรือว่ามีเหตุอื่นด้วยคะ”

ยิ้มของเขาช่างไม่แจ่มใสแพรวพราวเหมือนเดิม

“รักไม่ได้มาด้วยหรือคะ”

“ทำไมคุณรักจะต้องมาด้วย”

“อ้าว... ไม่ทราบหรือคะ...” น้ำเสียงของเธอประชดประชัน

“เห็นรักเขาคุยนึกหนาวามีนัดกับคุณชิลิตทุกวัน”

“หรือครับ” เขาถามยิ้มๆ แล้วก็เงียบไป ข้างไม่เหมือนชิลิต
คนก่อนที่เคยตอบโต้ยั่วเย้ากับสาว ๆ อย่างไม่รู้จักอัปจน

เพ็ญระพีหันมาถามอริยา “เอมไปไหนหรือ น้องอะ”

“ดูหนังสืออยู่ข้างบน พี่เอมบอกว่กำลังจะสอบ”

“อ้าว... เหนอ” ญาติสาวแปลกใจ เอมอมรดูหนังสืออยู่ข้างบน
ทิ้งให้ชิลิตคุยกับอริยา เธอเคยระแวงว่าชิลิตมาชอบเอมอมร แต่ว่า
เท่าที่เห็น คนทั้งสองกลับไม่มีท่าทีต่อกัน

หรือว่าชิลิตจะติดใจอริยา เพ็ญระพีไม่อยากจะเชื่อ

“ที่เวลาพี่คมมา ถึงจะสอบอย่างไรเขาก็ลงมาอยู่ด้วยได้ ทำไม
ยังงั้นล่ะหือ...” เธอแกล้งยั่ว

อีกฝ่ายหนึ่งยิ้มเฉย ทั้งที่รู้สึกแปลบแปลบในใจ

หลังจากครู่หนึ่งเพ็ญระพีก็ค่อยมีอาการดีขึ้น แม้จะยังน้อยใจ และอับอายที่เขาไม่ได้เห็นเธออยู่ในสายตา ทั้งๆ ที่เธอเข้าใจมาแต่แรกว่า เขามาชอบเธอแท้ๆ เมื่อเอมอมรลงมาจากชั้นบนจึงได้ยินเสียงคนทั้งสาม พูดคุยหัวเราะกันอย่างแจ่มใส

หญิงสาวยิ้มให้อย่างผิดผีใน ทักว่า

“คุยกันสนุกจังนะ”

ชายหนุ่มมองใบหน้าเซียวๆ ที่นั่งลงรวมกลุ่มด้วยอย่างตัดพ้อ

“กำลังดูหนังสืออยู่หรือ เอม ชยันจิง” เพ็ญระพีถาม

“อืม กำลังจะสอบ เพ็ญระพีจะสอบเมื่อไหร่”

“ก็ใกล้ๆ กับตัวเองนั่นแหละ แต่ว่าเรายังขี้เกียจอยู่เลย”

“เพี้ยเก่งกว่าเรา ไม่ต้องใช้ความพยายามเท่าไรก็สอบได้เกรด ดี ๆ”

เพ็ญระพียิ้ม โอ้ๆ “อาศัยหัวดีเสียอย่าง”

“รู้สึกว่าคุณเอมจะขยันมากนะครับ” ชลิตพูดกับหญิงสาวด้วย ท่าที่ระมัดระวังกว่าเคย “คุณเพ็ญกับคุณรักนะ ขยันแต่หนึ่งเดียว”

“เพ็ญเป็นคนไม่มีพันธะก็เที่ยวได้ชิวๆ เอมทำอย่างนั้นได้ที่ไหน ก็เขาเป็นเด็กดีของพีสิทธานี่คะ”

อีกสองคนต่างก็เงยบงกไป ก็เพราะคนชื่อ สิทธาไม่ใช่หรือ ที่ ขวางอยู่ตรงกลางระหว่างเธอกับเขา

เอมอมรพูดว่า “เอมหัวไม่ดี ขึ้นหนี้เที่ยวก็แย่ชิวๆ ขนาดขยัน อย่างนี้ ยังทำข้อสอบได้ไม่ค่อยดีเลย”

“ไม่ใช่หัวไม่ดี แต่จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ลอยไปอเมริกา อยู่เรื่อยใช้ไหม”

พออีกฝ่ายได้แต่ยิ้มผินๆ เพ็ญระพีก็หันไปบอกชายหนุ่มว่า

“ตั้งแต่พีสิทไป เอมเรียนแย่ลงทั้งที่ขยันมากขึ้นกว่าเดิมอีกคะ”

“หรือครับ” น้ำเสียงถามปรา่แปร่ง

อริยาพูดว่า “เมื่อตอนพีสิทอยู่ พีสิทช่วยเราสองคนดูหนังสือ เสมอคะ”

“ตอนนี้ไม่มีใครช่วยหรือ ผมช่วยเอาไหม” เขาริบเสนอดัว

“พีสิทจะช่วยจริงๆ หรือคะ” น้ำเสียงเด็กสาวกระตือรือร้น

เสียงเรียบๆ รีบขัดว่า “อย่าลำบากดีกว่าคะ”

เธอหันไปปรามน้องสาว “อะอย่ารบกวณคุณชลิตเลย คุณชลิต มีงานการ มี...” เธอหยุดพูด สีหน้าเจื่อนจาง

ชายหนุ่มรู้ว่าเธอเว้นชื่อใครไว้.....

ทั้งหมดรับประทานอาหารด้วยกัน เพ็ญระพีดูจะมีเรื่องพูดคุย หัวเราะมากมายเช่นเดียวกับอริยา ผิดกับเอมอมรซึ่งมักจะเป็นฝ่ายฟัง ทั้งบางครั้งก็ฟังไม่รู้เรื่อง เธอไม่เข้าใจในท่าทีของชลิต เขาพูดคุยกับ เธออย่างห่างเหินขณะเดียวกันก็เอาอกเอาใจหญิงสาวทั้งสอง

หรือเขาต้องการจะบอกให้รู้ว่า เขาก็ตัดเธอได้อย่างที่เธอต้องการ

หลังจากอิ่มอาหาร เธอก็กลับขึ้นห้องโดยไม่บอกกล่าว ไม่ดีนัก ที่อริยาขึ้นมารายงานว่า

“พีเพ็ญให้พีสิทไปส่ง”

“เธอ”

“พีเพ็ญเขาจะเอาอย่างไรกันแน่ กลับมาหวานกับพีคิมไม่กี่วัน มาวันนี้ชมดชม้อยกับพีสิทอีกแล้ว อะเห็นแล้วกลุ้มใจจังเลย”

“จะต้องกลุ้มทำไม ไม่สนใจเสียก็หมดเรื่อง”

พีสาวพูดซึ่มๆ สีหน้าหม่นหมอง.....